

Beste vroedvrouw,

In de nacht van 23 januari werd onze dochter in het ziekenhuis geboren, u was erbij. Aan het begin van de ochtend waren we weer thuis, een paar uur later kwamen de werklieden binnen om onze badkamer te verbouwen. Onze dochter had haar eerste hazenslaapje erop zitten. Haar moeder sliep nog. *Life goes on.* Wat zich in de uren ervoor had voltrokken trilde nog in me na. Als schrijver ben ik gericht op taal. Ik dacht terug aan uw woorden, de manier waarop u ze gebruikte. Wat u zei.

In de geboortekamer hebt u mijn vrouw ondersteund met afwisselend zachte woorden en ferme aansporingen. U las haar lichaam zoals een kapitein het water leest. Steeds onstuimiger ging het lichaam tekeer en hoe meer spanning er op de zaak kwam, hoe meer u in uw element leek te komen. Wat u deed, zei u, wat u zei, deed u. We geloofden u onmiddellijk.

U vertelde mijn vrouw wat er in haar lichaam gebeurde, u vertelde wat het lichaam ging doen. U vertelde mijn vrouw wat zij kon doen om het lichaam mee te laten bewegen met het verlangen een kind op de wereld te zetten. U stelde haar gerust, u was niet bang haar indringend toe te spreken.

Ik zal het eerlijk zeggen, in die heksenketel van emoties, de adrenaline die door ons lichaam gierde, de kracht waarmee het nieuwe leven een weg naar buiten geholpen moest worden, groeide mijn bewondering voor u. Stiekem genoot ik van de wijze waarop u ons begeleidde.

Van uw gezicht kan ik me niet zo veel meer herinneren, van uw kracht

des te meer. U gaf leiding aan het proces van de bevalling en u begeleidde mijn vrouw in haar bevalling. U overheerste niet, toch was u nadrukkelijk aanwezig.

Een paar maanden later, toen we diep in de pandemie terecht waren gekomen en een aantal vrouwelijke leiders nadrukkelijk naar voren kwam, moest ik vaak aan u denken. Ik zag tussen u en deze vrouwen parallellen. Midden in de crisis snakten we naar leiderschap dat ons naar het licht zou brengen, weg van de duisternis. De mannelijke wereldleiders schoten tekort met hun machismo, bruuske optreden, het kwetsende negeren van de pijn en opzichtig falen. Autocratisch leiderschap leidde tot meer doden, niet minder.

In de bewegingen van Angela Merkel en Jacinda Ardern zag ik gevoel voor pluriformiteit, rust en een

dwingende doch gezonde oproep tot waakzaamheid. We begonnen ook verhalen te horen over het vrouwelijke zorgpersoneel dat in de *warzone* van de IC-afdelingen mensen van de rand van de afgrond haalde. Ik moest weer aan u denken. Hoe hebt u die maanden daarna beleefd? U was bij ons aanwezig om ons een handje te helpen bij het ontvangen van nieuw leven, uw collega's moesten overuren draaien om mensen in het leven zelf te houden.

Middels deze brief wil ik mijn waardering voor u uitspreken omdat u me hebt getoond dat je om mensen te helpen zowel zacht als zakelijk mag zijn, zowel betrokken als ferm. Uw woorden waren als een geslaagd gedicht: precies genoeg om het mooiste wat er is tot leven te wekken.

Warme groet, Abdelkader

Abdelkader Benali (45) schrijft romans, poëzie, toneel en meer. Onlangs

verscheen zijn essay 'Reizigers van een nieuwe tijd'. Hij won dit jaar de Gouden Ganzenveer.

In die heksenketel van emoties groeide mijn bewondering voor u